

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Forslaget har til formål at sikre, at den danske befolkning aktivt inddrages i beslutninger om udformningen af den fremtidige udlændingepolitik.

Dette opnås ved afholdelse af vejledende folkeafstemning, der afholdes samtidig med den planlagte afholdelse af folkeafstemningen om EF-unionen tirsdag den 18. maj 1993.

De i forslagens § 2, stk. 2, anførte 6 afstemningstemaer dækker et bredt spekter af de problemer, Danmark er blevet påført som følge af forskellige regeringers og et folketingsflertals lovgivning på udlændingeområdet.

Sagen er, at det danske folkestyre er i krise, hvilket Unionsafstemningen tydeligt viste. Et kæmpeflertal i Folketinget var her i tydelig modstrid med befolkningens ønsker. At de samme politikere med de bedste manipulationsinstrumenter i hånden derefter tryner befolkningen ved at undergrave folkeafstemningens resultat er så en anden sag.

Det er først og fremmest politikerne, der har ansvaret for, at det danske folkestyre er i krise. Og det burde derfor i langt højere grad interessere politikerne at finde veje og midler til at styrke folkestyret.

En væsentlig årsag til krisen er, at befolkningen praktisk talt ikke inddrages i de politiske beslutninger. Det højt besungne repræsentative demokrati indebærer, at politikerne kan påberåbe sig at repræsentere befolkningen, men reelt lader sig lede af magteliten, dvs. embedsmandsapparatet, organisationer og pressionsgrupper. Jordforbindelsen til befolkningen er mistet.

Derfor får vælgerne hverken lov til at blive hørt om Øresundsbro, Storebæltsbro, stormoskébyggeri, lukkelov, skærpelse af straffen for grov kriminalitet eller andre store og små spørgsmål, som angår hver eneste dansker. De øvrige partier henviser blot med flotte håndbevægelser til, at politikerne jo er udpeget på valgdagen, at de har bedre indsigt end den almindelige befolkning etc. Når spørgsmålet om folkeafstemninger en sjældn gang drøftes, rynker de gamle politikere alvorsfuldt panden og advarer imod, at vi

»i tide og i utide« kalder vælgerne til stemmeurnerne.

Realiteten er, at der i hele Danmarkshistorien kun har været afholdt 2 folkeafstemninger, ud over afstemningerne om grundlovsændringer, valgretsalders og EF. Det var afstemningen som salget af De vestindiske Øer i 1916 og jordlovsafstemningen i 1963. I ingen andre tilfælde har politikerne ønsket eller turdet at høre befolkningens mening.

I et ægte demokrati burde man ikke frygte, at en befolkning kan vælte et broprojekt, ændre landets udlændingepolitik, begrænse skatteudskrivningen, eller på anden måde blande sig i de politiske beslutninger. Politikerne burde tværtimod opfordre til afholdelse af folkeafstemninger. Det gør man i Schweiz. Det gør man i mange amerikanske delstater. Her findes regler, der sikrer, enten at vælgerne selv kan kræve, at et bestemt forslag bliver sendt til folkeafstemning, eller kan forlange, at forslag, politikerne har vedtaget, skal fremlægges til folkeafstemning, før det kan træde i kraft.

I et kriseramt folkestyre er det bydende nødvendigt at gå nye veje. Folkestyret må genskabes, og det er indlysende, at et af midlerne er befolkningens direkte indflydelse på de politiske afgørelser.

Det er ikke længere nok, at de øvrige partier én gang om året holder hændervridende grundlovstaler om folkestyrets krise. Det er i elvte time, hvis krisen skal afløses af borgerånd, tillid til politikerne og ansvar for befolkningen.

En folkeafstemning om netop disse helt centrale emner vil i høj grad kunne engagere befolkningen og bidrage til positiv folkelig debat og stillingtagen, der kan medvirke til at give regering og Folketing et sikrere beslutningsgrundlag for det fremtidige lovforberedende arbejde.

Afstemningstemaerne er udvalgt således, at de dækker væsentlige spørgsmål inden for forfatningsretten (spørgsmål 1), indfødsret (spørgsmål 2), menneskerettigheder (spørgsmål 3), folkeretten (spørgsmål 4) strafferet og kriminalpolitik (spørgsmål 5) og integrationspolitik (spørgsmål 6). Der opnås således